

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 305/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedenú pod sp. zn. Rvp 1486/2011, zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoE 15/2011 z 31. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline

(ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoE 15/2011 z 31. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 28. septembra 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 663,88 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 12 mesačných splátkach. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, čím sa dostal do omeškania, sťažovateľka ho opakovane vyzvala na úhradu úveru. Pretože dlžník neuhradil dlžnú sumu, sťažovateľka začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom. Dňa 12. októbra 2006 sa stal rozhodcovský nález (majúci podľa názoru sťažovateľky povahu exekučného titulu) vykonateľným.

Následne bol 5. januára 2007 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) 26. januára 2007 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 16. septembra 2010 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením č. k. 3 Er 72/2007-11 z 15. októbra 2010 návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora nevyhovел, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 9 CoE 15/2011 z 31. januára 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu poukázala na konkrétne

rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že «... pojem „spravodlivosť konania“, v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje už vyššie uvedený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...». V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, že „... z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie...“. Podľa názoru sťažovateľky „... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania... tak, že exekučné konanie bez ďalšieho zastavil, porušil právo sťažovateľa vlastníť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu I Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutým uznesením krajského súdu, zruší napadnuté uznesenie, vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 CoE 15/2011 z 31. januára 2011, ktorým podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd potvrdil zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť a aby mala možnosť navrhnúť nové dôkazy. Súčasne tým malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoE 15/2011 z 31. januára 2011

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd v uznesení sp. zn. 9 CoE 15/2011 z 31. januára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 72/2007-11 z 15. októbra 2010 o neprípustnosti exekúcie, o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie, okrem iného v odôvodnení uviedol:

„Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O. s. p. rozhodnutie prvostupňového súdu vo výrokoch, ktorými zamietol návrh na zmenu súdneho exekútora,

zastavil exekúciu a exekučné konanie, potvrdil ako vecne správne v súlade s ust. § 219 O. s. p. Výrok o trovách konania v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V preskúmvanej veci sa oprávnený domáhal zmeny súdneho exekútora povereného vykonaním exekúcie. Prvostupňový súd však skonštatoval, že vykonávaná exekúcia je neprípustná a exekučné konanie zastavil. Z obsahu preskúmvaného spisu vyplynulo, že v prebiehajúcej exekúcii exekučným titulom je notárska zápisnica z 15. 10. 2005, vo forme ktorej učinil splnomocnený zástupca povinného (Mgr. T. K.) jednostranný právny úkon uznania záväzku z úveru na základe úverovej zmluvy zo dňa 22. 3. 2005, uzatvorenej medzi účastníkmi konania. Úverová zmluva tvorí prílohu notárskej zápisnice. Vykonateľnosť notárskej zápisnice je daná uplynutím času na dobrovoľné splnenie povinnosti na plnenie obsiahnutej v zápisnici, prípadne dňom po ktorom povinný súhlasil s vykonaním exekúcie. Vykonateľnosť sa pri notárskych zápisniciach skúma rovnako ako pri vykonateľných rozhodnutiach. Je potrebné preskúmať materiálnu, aj formálnu stránku vykonateľnosti. Formálna stránka spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice v zmysle ust. § 47 Notárskeho poriadku. Materiálna stránku je priamo predpísaná zákonom, pričom nevyhnutnými náležitosťami sú právny dôvod a predmet plnenia.

Notárska zápisnica má obsahovať právny záväzok predstavujúci akýkoľvek súkromnoprávny záväzok, ktorý sa dá vymedziť ako právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Súhlasne s oprávneným možno konštatovať, že právnym dôvodom predmetnej notárskej zápisnice bol záväzok z úveru, keď uznanie dlhu nie je samostatným zaväzovacím dôvodom (uznaním dlhu nezaniká pôvodný záväzok dlžníka, ani nevzniká nový, ale zakladá sa ním vyvrátiteľná právna domnienka, že dlh existoval v dobe, keď k uznaniu došlo). Keďže notársku zápisnicu podpisoval za povinného splnomocnený zástupca, bolo prvoradé, aby prvostupňový súd skúmal jednostranný právny úkon splnomocnenie, t. j. plnomocenstvo. Z predmetného splnomocnenia bolo zistené, že povinný splnomocnil Mgr. K. na uznanie len základu nároku (aby v mojom mene uznal môj záväzok z úveru) a to vo forme notárskej zápisnice. Podľa plnomocenstva sa notárska zápisnica mala stať vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu na celý majetok povinného do výšky vzniknutej pohľadávky alebo jej zostatku v prípade čiastočného splnenia dlhu a jej príslušenstva. K platnosti

uznania dlhu však zákon vyžaduje, aby bola uvedená aj výška, v akej je nárok uznávaný. Výška uznaného dlhu musí byť určená nepochybným spôsobom. V predmetnom splnomocnení uvedená požadovaná náležitosť absentuje. V dôsledku toho predmet plnenia obsiahnutý v uznaní dlhu vo forme notárskej zápisnice nebol uvedený na základe prejavu vôle povinného (na konkrétne určenú výšku pohľadávky z úveru za účelom uznania dlhu sa plnomocenstvo povinného nevzťahovalo). Uznávací prejav dlžníka sa vždy týka dôvodu dlhu, ako aj jeho výšky, nemožno preto považovať za platné uznanie dlhu zo zmluvy o úvere, ktorého výška, teda predmet plnenia bol daný len na základe prejavu vôle splnomocnenca bez udelenia splnomocnenia dlžníkom na uznanie dlhu zo zmluvy o úvere v konkrétnej výške (t. j. výpočet výšky dlhu by bol ponechaný na vôľu splnomocnenca). K platnosti uznania dlhu zákon vyžaduje, aby bola uvedená aj výška, v akej je nárok uznávaný. To v danom prípade nebolo splnené, keďže splnomocnenec bol splnomocnený len na uznanie základu nároku.

Obdobne v plnomocenstve absentoval čas plnenia, po uplynutí ktorého bola daná vykonateľnosť notárskej zápisnice, prípadne deň po uplynutí, ktorého povinného súhlasil s vykonaním exekúcie. Čas splnenia uvedený v notárske zápisnici (do 16. novembra 2005) bol stanovený splnomocnencom bez preukázaného prejavu vôle povinného. V splnomocnení sa neuvádza žiaden dátum, po uplynutí ktorého nastáva vykonateľnosť notárskej zápisnice (a to ani odkazom na podmienky, splatnosti dlhu, keďže v čase podpisu zmluvy, ako aj plnomocenstva pohľadávka z predmetnej úverovej zmluvy nebola splatná).

Požiadavka o určitosti nebola splnená ani vo vzťahu k vymedzeniu príslušenstva. Plnomocenstvo povinného sa vzťahovalo na uznanie základu nároku, t. j. záväzku z úveru. Zmluva o úvere obsahovala samostatný záväzok povinného ako dlžníka uhradiť náklady súvisiace so spísaním notárskej zápisnice (notársky poplatok, trovy právneho zastúpenia pri tomto právnom úkone), pričom vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru (ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere) sa účastníci konania dohodli, že odmenu notára za spísanie notárskej zápisnice vrátane trov právneho zastúpenia uhradí za dlžníka veriteľ. V čase uznania dlhu pritom náklady vynaložené v súvislosti s notárskou zápisnicou neexistovali. Pre platnosť uznania dlhu (ako aj vymedzenie predmetu plnenia) je potrebné uvedenie rozsahu (výšky), v akom sa dlh uznáva a to vo vzťahu k výške pohľadávky, ako aj

jej príslušenstva (povinný nespĺnomocnil splnomocnenca na uznanie dlhu v konkrétnej výške a konkrétneho druhu a výšky príslušenstva v zmysle § 121 ods. 3 OZ).

Keďže vo forme notárskej zápisnice predstavujúcej exekučný titul, bol urobený jednostranný právny úkon uznania dlhu zo strany povinného na základe plnomocenstva, predmetom skúmania z hľadiska materiálnej stránky vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku) bolo posúdenie platnosti uvedených jednostranných právnych úkonov, keďže nevyhnutnými náležitosťami notárskej zápisnice sú aj právny dôvod a predmet plnenia. Vzhľadom na zistený rozpor exekučného titulu so zákonom (nedostatok materiálnej vykonateľnosti titulu) nebolo možné v prebiehajúcej exekúcii pokračovať.

Na základe vyššie uvedených skutočností bol postup prvostupňového sudu správny, keďže konštatoval existenciu dôvodu na zastavenie exekúcie, pričom možno súhlasiť aj s odôvodnením rozhodnutia. Navyše správne prvostupňový súd uviedol aj skutočnosť, že uznaním dlhu nevznikol nový záväzok, ale podkladom bola úverová zmluva, ktorá jednoznačne vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na skutočnosť, že exekučný titul bol preskúmaný v štádiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je potrebné poukázať na skutočnosť, že v každom štádiu exekučného konania je súd povinný zaoberať sa tým, či tu nie je nejaká prekážka, pre ktorú by exekúcia ďalej prebiehať nemala, pričom udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím, ktorým by súd bol viazaný, resp. by vytváralo prekážku veci rozhodnutej.

V nadväznosti na zastavenie exekúcie a exekučného konania je správny aj výrok prvostupňového súdu, ktorým návrhu na zmenu súdneho exekútora nevyhovel. Rozhodovať o zmene exekútora po tom, čo exekúcia bola zastavená, by oprávneného nemalo žiadny význam.

Odvolačný súd však zrušil výrok o trovách exekúcie, resp. exekučného konania. Prvostupňový súd vo výroku o trovách vyslovil, že oprávnenému, ani povinnému náhradu trov konania nepriznáva a poukázal na ust. § 150 ods. 1 O. s. p.. V zmysle § 251 ods. 4 O. s. p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Osobitným predpisom je v tomto prípade zákon č. 233/1995 Z. z., ktorý v § 200 a nasl. upravuje rozhodovanie o trovách exekúcie. Podľa § 200 ods. 1, 2 trovami exekúcie sú

odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelne vymáhanie nároku. Ak súd rozhodne o zastavení exekúcie rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Exekučný poriadok teda obsahuje ustanovenia o trovách exekúcie, a preto tieto ustanovenia sa prednostne použijú pred všeobecnými ustanoveniami obsiahnutými v O. s. p.. Ak teda prvostupňový súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil exekučné konanie, mal rozhodnúť aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie (Exekučný poriadok pritom vôbec nepočíta s možnosťou náhrady tých trov, ktoré pri výkone exekúcie vznikli povinnému). V zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že trovami exekúcie sú aj odmena exekútora (špecifikovaná v § 196 Exekučného poriadku).

Keďže prvostupňový súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň zastavil exekučné konanie, odvolací súd má za to, že mal v zmysle § 200 ods. 2 rozhodnúť aj o trovách exekúcie (to znamená, aj o odmene exekútora). Keďže osobitne vo výroku uznesenia si rozhodnutie o trovách exekúcie, resp. exekučného konania nevyhradil na osobitné uznesenie (aj keď by z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že tak mal v úmysle vo vzťahu k exekútorovi), nemohol by tak po právoplatnosti uznesenia vykonať ani dopĺňacím rozsudkom, resp. uznesením v zmysle § 166 O. s. p. Z týchto dôvodov preto odvolací súd výrok o trovách exekúcie zrušil s tým, že prvostupňový súd rozhodne o všetkých trovách exekúcie, resp. exekučného konania a to aj vo vzťahu k odmene súdneho exekútora. Ako vyplynulo z odôvodnenia výroku, ktorým súd rozhodoval o trovách oprávneného a povinného, má za to, že zastavenie exekúcie zaviniel oprávnený tým, že predložil exekučný titul, ktorý nemá všetky náležitosti. Takúto situáciu rieši ust. § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.“

Z citovaných častí odôvodnenia uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 3 Er 72/2007-11 z 15. októbra 2010.

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak súd vyhlási exekúciu za neprípustnú, je to dôvod na zastavenie exekučného konania. Krajský súd sa jednoznačne vyjadril k exekučnému titulu. Podľa názoru ústavného súdu jeho právne závery vyjadrené v uznesení sp. zn. 9 CoE 15/2001 z 31. januára 2011 nemožno považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď napadnutým uznesením potvrdil označené uznesenie okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nezasahuje neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade

so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoE 15/2011 z 31. januára 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom

nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že ním došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011